

въздухъ. Въздухътъ влиза въ дробътъ и излиза огъ него прѣзъ грѣкланьтъ, прѣзъ носътъ и прѣзъ уста та. Въздухътъ ни је потрѣбенъ за дишане; безъ него може да умре човѣкъ по-скоро, отъ колкото безъ храна.

5. Крѣвьта, докль се бави въ дробътъ, доезга и до въздухътъ, та става насна и чрвена. Отъ дробътъ крѣвьта пакъ отива въ срѣдцето; а срѣдцето, като се свива и распушта, распрашта на по всичко то тѣло, което се храни отъ крѣвьта.

Кости ти, што са съединени съ жилави врѣзки, мишици ти, што са прикачени на кости ти съ сухи жили, крѣвносити жили и нервити, всички са облѣчени отгорѣ съ *кожа*. А въ тѣлото се нахождатъ нѣколко важни особни орѣдина, отъ които познаваме само най-главнити: *мозкътъ*, който је въ чрѣпътъ и въ грѣбнакътъ, *срѣдцето* и *дробътъ*, които са въ грѣдити, и *водѣницата*, която је въ тѣрбухътъ.

---

1. Азъ и сега оште не съмъ много голѣмъ и силенъ, кога се мѣрна съ голѣми люде; нъ по-напрѣдъ азъ бѣхъ оште по-малѣкъ и по-слабъ, дору и не можахъ да хода и да говориа, ако и да не помна онова врѣме.

2. Нека се замиснатъ оште нѣколко години, па да видишь какъ шта порастна, шта стана *голѣмъ* и силенъ човѣкъ; а слѣдъ 20—30 години шта зема и да остарѣвамъ: силата ми ште земе да отслабнова, лицето ми ште се сбрѣчка, очи ти ми ште отслабнатъ, зѣбити ми ште испадатъ, и ште стана старецъ. Послѣ ште дойде врѣме и да умра: тѣлото ми ште прѣстане да се движи, слѣдъ това ште се стопи и ште стане прѣстъ, отъ която је и направено; нъ душата ми нѣма да умре никога, зашто то Господъ, който ми је далъ смртно тѣло, далъ ми је и бесмртна душа.

3. Нъ сега тѣлото ми живѣе, храни се и расте, усѣшта и се движи, зашто то је надарено съ *животъ*.

---

1. Азъ разбирамъ, што ми говореть, мога да си неказо-вамъ мислити и желаниата съ думи, та ме разбиратъ и други люде: съ една рѣчь, азъ имамъ *дарба да говориа*.